

[Prieme.]

interesseret i dette Spørgsmaal af Hensyn til Beskæftigelsen og til Landets Arbejdere.

Kan man nu af Statistikken udlede noget af vore Varebeholdninger? Ja, man kan se, at vor Import i 1937 var 1 700 Mill. Kr. og altsaa i Værdi større end i 1931. Men Priserne er ændret siden da, og i Mængde er Importen kun 84 pCt. af Importen i 1931 og af samme Størrelse, som den var i 1936. Set under eet er Landets Varebeholdninger smaa, og de er under, hvad der tidligere ansaaes for at være normalt.

Hvis en Krig nu kommer som en Stormvind, som den gjorde i 1914, har et Land kun sine naturlige, sine normale Lagre at tære paa. Men under en Regulering som vor er Lagrene ikke normale, men paa mange Omraader for smaa, og da bliver Stillingen endnu vanskeligere. Tænk blot, hvorledes det vilde gaa, hvis Afspærringen faldt i Slutningen af en Tildelingsperiode, hvor Lagrene som bekendt er meget smaa, ja, mange bevisligt saa smaa, at der faktisk ingen Beholdninger er. Hvis derimod en Krig — som Situationen var i Sommer og i September — bebudes gennem et Par Maaneders voksende Spænding, kan ingen betvivle, at Landets Importører og Produktion vil forberede sig ved større Indkøb. Men under Reguleringen er dette helt udelukket, og ganske særlig naar Reguleringens Administration, som vor Valutacentral, er ganske uforstaaende over for de særlige Krav, der maa stilles til dem i en saadan Situation.

Jeg minder endnu en Gang om Udsendelsen den 28. September og om, hvorledes Valutakontoret den Dag paa en Række Forespørgsler fra Importørerne svarede, at man ansaa Importen af en Række Varer for nødvendig, og at man uden Tvivl kunde opnaa Valutatildeling til Import af disse Varer. Allerede den samme Eftermiddag skete der imidlertid noget nyt paa den udenlandske Horisont: Firemagtsmødet i München blev bekendtgjort. Og ikke saa snart var dette sket, før Valutakontoret skiftede Standpunkt. De Varer, som man om Midt dagen et Kvarter over tolv havde anset for vigtige, og som man ligefrem havde bedt Importørerne om hurtigst muligt at komme og bede om Importtilladelse for, ansaa man nu ikke for saa nødvendige, og dem nægtede man Dagen efter Importtilladelse for. Jeg røber sikkert ikke nogen Hemmelighed, naar jeg siger, at det var en Fremgangsmaade, som i Importørkredse vakte stærkt Mishag; der er sket adskillige Henvendelser, ogsaa til den højtærede Handelsminister,

om dette Forhold. Jeg ved ikke, om Ministeren vil betegne en saadan Fremgangsmaade som reel eller blot rimelig. Det forekommer i hvert Fald mig, at noget saadant maa siges ikke at være paa sin Plads.

Ja, mere endnu: medens Handelsministeriet om Aftenen affattede og i Torsdagens Morgenavis offentliggjorde et Eksportforbud for en lang Liste vigtige Varer, som Ministeriet ansaa for vigtige for Landets Forsyning, gav Valutacentralens Embedsmænd Afslag paa Import af samme Slags Varer. Det tragikomme Højdepunkt naaedes, da Handelsministeren henviste Kontrollen med Eksportforbudet til samme Valutacentral, der havde travlt med at sørge for, at vi ikke fik flere Varer ind af dem, som man selv eller som Ministeren havde erklæret for vigtige, og som man efter Ministerens Udtalelser ikke kunde undvære og derfor gerne ønskede Importen forøget af.

Og da endelig Afspændingen skete, var man kommet saa meget til Hægterne i Valutacentralen, at Importørerne, som jeg nævnte, maatte til at slaas med Valutacentralen om at faa Bevillinger til Varer, som de havde købt i Tillid til den første Meddelelse, den, der blev udsendt gennem Radioen om Onsdagen.

Jeg er ikke blind for, at den Udvidelse af Frilisten, der efter Byerhvervenes fælles Fremstød fandt Sted den 1. Januar 1937, og den yderligere Udvidelse, som efter Det konservative Folkepartis og Befolkningens voksende Krav blev givet i Foraaret, gav Lejlighed til en nyttig Fremskaffelse af navnlig Raavarer, hvilket da ogsaa en Række Industrivirksomheder har bemærket i den for nylig udsendte Industrieretning. Men Grosserer-Societetets Komité's Beretning i Marts i Aar peger paa, at der trods dette er Mangel paa naturlige Lagre paa en Række Omraader, og i en Erklæring af 10. Oktober, da der var sket en Afspænding i den europæiske Situation og Komiteen atter kunde udtale sig uden at skabe Uro, gentog man dette og gjorde opmærksom paa, at nu da man havde set, hvad der kunde ske, maatte der ske en Forandring med Hensyn til Landets Import og med Hensyn til Genoprettelsen af vore naturlige Forbindelser. Ikke mindst dette var og er af Vigtighed, idet det ganske givet under Forhandling om Forsyninger i en vanskelig Situation er af Betydning, at det Land, der ønsker at faa visse Tilførsler, ogsaa er Kunde i normale Tider.

Til Trods for hvad der er paapeget og paaklaget med Hensyn til vore Varefor-